

"Ehl-i hakikatin sohbetine zaman, mekân mâni olmaz; mânevî radyo hükmünde biri şarkta, biri garpta, biri dünyada, biri berzahta olsa da rabıta-i Kur'âniye ve imaniye onları birbiriyle konuşturur." Açıklar mısınız?

Kur'an ve iman bağıнын müminleri birbirleri ile konuşturup, irtibatlandırması meselesini iki şekilde anlamak mümkündür:

Birisi: Kur'an ve iman esasları; müminleri manevi olarak ortak mana üzerinde birleştiriyor. Kainattaki hadiseleri anlamak ve arka cephesindeki manaları idrak etmek hususunda aynı heyecan ve fikri veriyor. Bu yüzden mekan ve zaman uzaklığı bu birlikteliği bozmuyor.

Mesela, bundan bin dört yüz yıl önce, sahabelerin ruh dünyası ne ise, şimdiki müminlerin de kısmen ruh dünyası aynıdır. Kur'an ve İman bağı sayesinde bin dört yüz yıl önce yaşamış müminlerin heyecan ve duygularını bilebiliyoruz, seviyemize göre hissedebiliyoruz. Ya da aynı zamanda ama uzak mekanlarda olan müminler, yine Kur'an ve İman bağı sayesinde adeta farklı mekanlarda yaşayan ruuhlar gibidirler. Bu durum dünyada böyle olduğu gibi ahrette de böyledir. Şimdi ahrette olan müminlerin ahvalini Kur'an ve İman sayesinde bilebiliyoruz, onlar bizi zaten görüp seyrediyorlar.

Ama Kur'an ve iman bağı insanın hayatından çıkarsa, o zaman bütün zaman ve mekanlar sağır bir oda gibi olur, bütün o ince ve latif irtibatlar kopar, bütün hayatı, bulunduğu an ve mekan olur. Bu birinci şekil irtibat daha çok manevi ve fikri bir boyuttur.

Ehl-i hakikatin akıl, kalp, ruh ve manevi hisleri inkişaf ettiği için, maddi kayıtlardan ve zorluklardan sıyrılıp, maneviyatın kayıtsız, mekansız ve zamansız iklimine girerek bir birleri ile alaka ve iletişim kurabilirler. Onun için biri doğuda, biri batıda, biri dünyada, diğeri berzahta da olsa, aralarında irtibat ve iletişim sağlayabilirler. Onların irtibatını madde ve zaman sınırlandıramaz.

Nasıl bugün dünyanın her yeri ile telsiz telefonlarla iletişim kurabiliyoruz. Demek, madde içinde şu mana mümkün olursa, maddeden ve zamandan sıyrılmış kalp ve duygular için bu daha kolaydır.

İkincisi ise: Manen terakki eden müminlerin ceset ve bedenleri de onunla beraber terakki edip nuraniyet ve letafet kazandıkları için, cesetleri ruh gibi hiffet bulup maddi kayıtlardan kurtulur. Cismi, âdeta ruh gibi bütün cismani engel ve kayıtlardan tecrit eder. Ruh nasıl bir anda bütün varlık boyutları ile irtibat kurabiliyorsa, aynı şekilde letafet kazanmış ceset de ruh gibi zaman ve mekanın bütün boyutları ile

irtibat kurabilir.

İmam Suyuti'nin Peygamber Efendimiz (asm) ile uyanık halde sohbet etmesi, birçok evliyanın aynı anda birçok işleri görmesi, bastı zaman, tayy-i mekân gibi harika kerametler meselemizi izah ve ispat eder.

Bu ikinci şekil irtibat maddi ve cismani bir irtibattır. İnsan manevi terakki ile cesedini ruhlaştırırsa, maddi ve cismani bütün kayıtlar onun huzurunda kırılır, engeller kalkar. Bu yol herkese açıktır, ama herkes müyesser olamaz. Ama birinci şekil irtibatta en avam mümin de hisse sahibidir.

İman ehli için Kur'an, bir merkez, bir alıcı-verici cihazı gibi, bütün inananların duygu ve düşüncelerini bir biri ile irtibatlandırıp, bir merkezden terbiye ediyor. Aynı meselerde, aralarında ortak payda oluşturuyor. Kur'an öyle bir yerde ki, ona nerden bakarsan bak, aynı mana ve inceliği gösteriyor. Biri ahretten Kur'an'a nazar eder, diğeri dünyadan, biri Çin'den bakar görür, diğeri Afrika'dan bakar, aynı şeyi görür.

Yani, Kur'an bir merkez gibi, bütün iman ehlini bir birleri ile irtibatlandırıyor. Kur'an, adeta bir operatör gibi, bütün mahlukata ve alemlere hatları uzanıyor. **Herkes bu ağ bağlantısı ile dilediği yere bağlanıp, iletişim kurabiliyor. Tabi ki, herkes manevi mertebesine göre bu iletişimden istifade eder.**

İlgili bölümü okumak için tıklayınız:

- [Kastamonu Lahikası, \(1. Mektup\)](#)